

Beroep: kunstenaar

Interview met muzikant, componist en acteur Huub van der Lubbe

André Nuchelmans

Van jongs af aan had Huub van der Lubbe (1953) al iets met optreden. Op zijn vijfde of zesde wilde hij leeuwentemmer worden, maar dan wel in een acrobatenpak en met een clownsact. Na het gymnasium wilde hij naar de Toneelschool, maar werd niet aangenomen. Na vier jaar Nederlands gestudeerd te hebben, begon hij de regieopleiding aan de Theaterschool. Omdat hij praktijkervaring wilde opdoen, besloot hij deze opleiding niet af te ronden; hij ging aan de slag bij het Publiekstheater als regieassistent bij regisseur Fritz Marquard. 'Ik was 27 en had alleen nog maar op school gezeten', licht Van der Lubbe zijn keuze toe. Toch bleek daar niet zijn toekomst te liggen. 'Ik vond dat als ik iets in het toneel wilde bereiken, ik net zo goed als Fritz moest zijn en zag dat niet zo snel gebeuren. Bovendien lagen in het theater de verhoudingen nogal vast. Daar kwam nog bij dat Fritz Marquard een groot regisseur was, maar zijn beroep leek hem niet erg gelukkig te maken. Dus wat zou ik mezelf aandoen?'

Inmiddels was Van der Lubbe al sinds de middelbare school in allerlei bandjes actief. Na de coverband Tenderfoot en het Nederlandstalige Stampei ontstond in 1981 De Dijk. 'Wat zal ik mezelf kwellen, terwijl ik in een bandje alles kwijt kan wat binnen mijn vermogen ligt.' De keuze was dan ook snel gemaakt en vanaf 1981 richtten hij en de vier andere bandleden zich alleen nog op De Dijk. 'We hadden bedacht dat als we aan elk optreden per persoon honderd gulden overhielden, we ervan zouden kunnen leven. Wanneer we dertien optredens in een maand hadden, was dat geen probleem, maar het waren er ook weleens twee... dan was het knijp.' Gelukkig wordt van popmuzikanten niet verwacht dat ze in driedelig pak het podium opgaan. De onderhoudskosten waren laag en dat maakte dat het goed te doen was. 'Als je maar geld voor bier en sigaretten had, was het goed.' Op subsidies hebben ze nooit een beroep gedaan. Het was vanaf het begin duidelijk dat ze een professionele band waren en daar hoorde dat niet bij.

Geleidelijk aan kregen ze meer optredens, werden bekender en professionaliseerde de band als onderneming. Elke nieuwe plaat verkocht beter dan de voorgaande. Ze besloten management, organisatie en boekingen in eigen hand te houden. Voorts gingen alle inkomsten in één pot en werden evenredig onder de bandleden verdeeld. Om de afzonderlijke leden creatief te houden, mochten de tekstdichter en componist 15 procent van de inkomsten voor zichzelf houden; de overige 85 procent ging in de bandpot. Ook werd van eventuele winsten gespaard en werden pensioenen opgebouwd. 'Dat we nog steeds bestaan, is omdat we alles in eigen hand hebben gehouden en omdat ons succes geleidelijk ging. En natuurlijk zijn we door schade en schande wijzer geworden. Zo zou ik nu niet meer een

André Nuchelmansis redacteur van *Boekman*

contract met een muziekuitgever tekenen.' Deze manier van werken zorgt ervoor dat de kans op onenigheid in de band ook kleiner is. 'Wanneer de een veel meer verdient dan de ander omdat hij toevallig de nummers geschreven heeft, is de kans groot dat er op een gegeven moment iets gaat wringen.'

Doordat De Dijk bijna alle nummers zelf schrijft, kunnen de bandleden inmiddels goed van hun muziek leven. 'Zo heb je een basisinkomen. Dat heb je niet als je alleen maar optreedt.' Daarnaast heeft Van der Lubbe ook nog zijn eigen activiteiten. Soms acteert hij in films of voor tv. Ook trad hij enige tijd samen met pianist Jan Robijns en contrabassist Bart de Ruiter in theaters op als Concordia. En daarna met alleen Robijns als Solo met Jan. 'Ik ontdekte dat ik meer pijlen op mijn boog had dan alleen als zanger bij De Dijk. Ik treed tegenwoordig ook wel alleen op. Als zanger/liedschrijver, maar ook als dichter. Daar heeft De Dijk dan verder niks aan, kun je zeggen. Maar zo ontwikkel ik me wel. Het houdt me scherp en vaak levert het ook weer iets voor De Dijk op als een solonummer in het repertoire opgenomen wordt.'

Hoe lang De Dijk nog voort kan? Daar staat hij niet bij stil. 'De laatste vijf à zes jaar gaat het beter dan ooit. Het hardnekkige moeten is eraf en de onderlinge verhoudingen zijn optimaal.' De band treedt tachtig tot honderd keer per jaar op, voor een publiek variërend van 500 in een kleine club tot 10.000 in Ahoy. 'De band borrelt van de plannen. Het fijne van een band is dat je snel kunt werken. Als je op een avond een nummer schrijft, kun je dat de week daarna al spelen. Dat gaat bij toneel toch een stuk langzamer.' Inmiddels is er ook bij hem sprake van een rijpingsproces, 'dus wie weet komt dat theaterstuk er binnenkort ook nog wel'.

De Dijk in Ahoy, 2003
Fotograaf: Bob Bronshoff

Boven: Huub van der Lubbe en Jan Robijns,
Amsterdam, 2007
Fotograaf: Bob Bronshoff

Onder: Huub van der Lubbe aan het werk in
een studio te Amsterdam tijdens opnames
voor het album Door, 2003
Fotograaf: Bob Bronshoff

